

De wereld op haar schouders

Jasmijn draagt de wereld op haar schouders. Al jaren. Er is niemand die haar vraagt dit te doen. Ooit heeft ze deze opgetild en sindsdien ligt-ie daar. Eerst had ze er nog niet zoveel last van. Ze was jong, sterk en veerkrachtig, wilde graag helpen. Met het vorderen van de jaren, nam het gewicht van de wereld echter toe. Ze had niet eens door hoe zeer haar dit belemmerde, tot ze Marcel ontmoette.

Jasmijn is opgegroeid als oudste van vijf kinderen. Vader werkte de hele week en ging in het weekend naar het voetbalveld. Moeder had haar handen vol aan het huishouden en de zorg voor de opgroeiende kinderen. Jasmijn had al jong door dat moeder het niet alleen kon en sprong bij waar zij kon. Voelde zich verantwoordelijk voor haar broers en zussen.

Ze had al zes jaar een relatie met Freek toen ze op haar 19de zwanger werd. Niet gepland, wel gewenst. Ze trouwden en Milou werd geboren. Het zorgen ging door. Voor haar familie, voor Milou, voor Freek, die veel dronk, gokschulden had gemaakt en geregeld ontslagen werd, waardoor de rekeningen niet betaald konden worden. Jasmijn deed wat ze kon, maar de relatie bleek niet te redden. Ze scheidde van Freek, ging extra werken om rond te kunnen komen, maakte zich zorgen om Milou, bij wie de nieuwe situatie zwaar viel.

Jasmijn leerde zichzelf aan het gewicht van de zorgen op haar schouders wat te verplaatsen, hoofd naar beneden te houden, en door te zetten. Het bracht haar ver. Ze maakte promotie op haar werk, loste de schulden af en verhuisde naar een ruimere

woning. Vlak daarna ontmoette ze Marcel, en de zon begon te schijnen: een optimistische, behulpzame man met oog voor zijn omgeving. En vooral voor haar.

Hij werkte als boswachter, hield van de natuur en reisde graag. Jasmijn wist niet wat haar overkwam. Ze hoefde het gewicht van de wereld niet in haar eentje te dragen! Het voelde fijn om haar leven met hem te delen. Tegelijkertijd wist ze niet wat ze met zichzelf aan moest, zonder de ballast van de zorgen. Ze voelde zich betekenisloos, leeg, miste richting in het leven. Marcel merkte op dat ze ermee worstelde en stelde haar voor om in behandeling te gaan: Jasmijn had nooit de tijd en ruimte gehad of gevoeld om te bedenken wat zij voor zichzelf wilde doen in het leven.

Afgelopen maand heeft Marcel Jasmijn gevraagd om mee te gaan op een kajaktrip. Gewoon, om iets leuks te doen samen. Hij had er glimlachend aan toegevoegd: „En een wereld weegt veel minder als je 'm gewoon even laat dobberen.“

Froukje Jackson en Irma van Steijn zijn beiden GZ-psycholoog bij Maarsingh & van Steijn. Froukje in Groningen en Irma in Leeuwarden. Zij schrijven om en om een wekelijkse geanonimiseerde column over wat zij meemaken in o.a. de spreekkamer. E-mail: f.jackson@maarsinghenvansteijn.nl of i.vansteijn@maarsinghenvansteijn.nl.